

Weer of geen weer: het is weer showtime

THEATER De kop is eraf! Na 111 dagen zonder theater speelde Compagnie Marius gisterochtend de allereerste voorstelling sinds de lockdown, in de gietende regen.

Als openluchttheater dan toch de nieuwe wondervorm is, zit het bij Compagnie Marius wel snor. Nu zijn Franse zomertournee werd geannuleerd, stelde het Antwerpse gezelschap zijn bekende houten tribune gewoon op naast zijn containerkantoor in het Middelheimpark. Daar speelt het tien dagen *Sit-down comedy #1*, een bewerking van de roman *Oude Meesters* van Thomas Bernhard. En dat twee keer per dag: om 11 en 17 uur.

Om half elf 's ochtends staan Staf Soli en Chris Wuyts als eersten aan te schuiven om het halfroond te betreden. Het koppel uit Antwerpen heeft 'hongers naar het theater', klinkt het opgewekt. 'Natuurlijk hebben we het gemist. Normaal gaan we elke week naar een voorstelling', vertelt Wuyts. Haar man knikt. 'Tijdens de lockdown hebben we dan maar online een voorstelling van Olympique Dramatique bekeken, maar dat was niet hetzelfde.'

'Het is als gesubsidieerd gezelschap onze taak snel weer te kunnen spelen voor publiek'

Koen Bollen
Compagnie Marius

Compagnie Marius is het koppel welbekend. 'We houden van locatietheater, en van het feit dat de acteurs ongedwongen spelen en toneelklassiekers bewerken op een niet conventionele manier', zegt Soli. Later deze maand komen ze ook naar hun andere productie *De sunshine boys*. Dat stuk heeft Soli nog zelf gespeeld, vertelt hij. 'Ik zit in het Mechelse amateurtheater. Helemaal hebben we door corona ook daar twee stukken moeten schrappen de voorbije maanden.'

Hij draagt een gele anorak, zij een blauwe poncho. Geen overbodige luxe. De weergoden waren de culturele rentree gisteren

niet bijster goed gezind. De hele ochtend zou de regen met bakken uit de lucht vallen tijdens de voorstelling. Dat er door de coronamaatregelen telkens één rij leeg blijft, heeft ook een praktisch voordeel: zo is het mogelijk om theater te kijken mét de paraplu's, die Compagnie Marius bij aanvang uitdeelt en achteraf ontsmet.

Zoals fietsen

Ook de acteurs Kris Van Trier en Vincent van den Berg (van de Nederlandse theatergroep 't Barre Land) hebben een waterdichte outfit aantrokken. De zetel waarin beide heren een uur en twintig minuten leuteren over kunst en het leven, is veilig overtrokken met een blauw zeil. Ondanks

de regen zijn beide heren na afloop tevreden over de première. 'Het mag weer', reageert Van den Berg, blij als een kind. 'Ik had al twee weken eerder willen opgaan', zegt Van Trier lachend.

Na twee try-outs zonder volk was dit hun eerste interactie met publiek in meer dan drie maanden. 'Maar het is zoals fietsen, dat verloor je niet', vertelt Van den Berg. 'Na twee weken in schok ben ik tijdens de lockdown gewoon elke dag een stukje tekst blijven leren. Ik had nog nooit zoveel tijd om me een tekst eigen te maken als nu.'

Spartaanse ervaring

Financieel is dit wel een domper, zegt zakelijk leider Koen Bollen. 'Maar als structureel gesubsidieerd gezelschap is het onze taak snel weer te kunnen spelen voor publiek, in plaats van te wachten tot we break-even draaien.' Door de afstandregels kunnen op de tribune van 250 plaatsen slechts 53 toeschouwers, opgedeeld in

bubbels van een tot vier personen.

Voor een kleinschalige voorstelling als deze, die al gepland stond, is dat haalbaar. 'Na al die jaren spelen in openlucht, met vaak logistiek zware voorstellingen van soms vier of vijf uur, wilde ik eens een kleinere productie maken om mee te toeren in de zalen. De ironie wil dat we door corona nu toch in openlucht spelen', lacht zegt Van Trier.

Voor het koppel uit het publiek was het een bijzondere beleving, weer of geen weer. 'Een spartaanse ervaring, in de gietende regen', aldus Chris Wuyts. Zij is enthousiast, net als haar man. 'De kop is eraf! Hopelijk is dit de start van een lang theaterseizoen, ook al zal het er heel wat anders uitzien dan normaal.'

Filip Tielsens

'*Sit-down comedy #1*' speelt tot 12 juli en 'De sunshine boys' van 22 juli tot 2 augustus (uitverkocht) in het Middelheimpark in Antwerpen.

Door de coronamaatregelen blijft er telkens een rij leeg, waardoor je ook met paraplu naar de voorstelling kan kijken. © Sebastian Steveniers

Gedichten om heel traag langs te fietsen

POEZIE Geen Kunstenfestival Watou deze zomer. Wel een coronavrij fietsparcours langs vijftien gedichten, samengesteld door Peter Verhelst.

Een kruisweg noemt curator en schrijver Peter Verhelst het parcours dat hij uittekende in en rond Watou. Een poëtische kruisweg weliswaar. En in tegenstelling tot Jezus mogen de deelnemers comfortabel langs elke statie fietsen.

Strikt genomen omvat het gedichtenparcours voor Watou 2020 geen veertien haltes, zoals de Kerk voorschrijft, maar veertien gedichten plus eentje van Verhelst zelf. Hij staat met zijn nieuwe gedicht 'Plein' op het Watouplein. Soms moet je het als curator niet ver gaan zoeken.

Het gratis gedichtenparcours Watou 2020 is een zoethoedertje voor wat een feestelijke veertigste editie van het Kunstenfestival Watou had moeten worden. Door

de coronacrisis werd die editie, samengesteld door Verhelst en zijn cocuratoren Chantal Pattyn en Benedicte Goesaert, uitgesteld naar 2021. Alle gedichten waren al gekozen, alle kunstwerken hadden op papier al een plek gekregen.

Om dat denkwerk niet helemaal verloren te laten gaan, werden de 59 gedichten die Verhelst voor het Kunstenfestival Watou had geselecteerd, verzameld in een bundel. Vijftien ervan hebben sinds gisteren ook een tijdelijk, winderig leven in openlucht gekregen, vastgeprikt op een bord en gemarkeerd door een felroze paal.

Het gedichtenparcours waaiert in een lus van 34 kilometer langs fietsknooppunten. Starten doe je op de Grote Markt in Poperinge of op het Watouplein van Watou. Vanop de fiets lees je onder meer poëzie van Paul Demets, Marieke Lucas Rijneveld en Stefan Hertmans. Het gedicht 'De waarheid' van Iduna Paalman staat te grazen

aan een graanveld.

Sommige gedichten kan je ook horen. Je kunt ze ter plekke beluisteren of met een hoofdtelefoon op de website. Zo leest de stem van Zwangere Guy aan een charmant kapelletje een pandemiegedicht voor van Ilja Leonard Pfeijffer. In zijn versie klinken de woorden van Pfeijffer meteen wat agressiever. Muzikante Charlotte Adigéry leest dan weer Hans Favre voor, en de West-Vlaamse rapper Brihang brengt een tuingedicht van Anneke Brassinga.

Oorspronkelijk had de stad Poperinge, die de organisatie in januari van vzw Kunst overnam, in een budget van 600.000 euro voor Watou 2020 voorzien. Het veel bescheidener gedichtenparcours kostte, inclusief de dichtbundel, slechts 20.000 euro.

Het is wachten tot de grote verrijzenis volgend jaar voor natuur, poëzie en beeldende kunst elkaar in Watou weer vinden.

Cathérine De Kock

Volg de roze paal. © Fred Debrock